

Volem ser la videoteca urbana

Entrevista amb els responsables de la conservació de les imatges de Barcelona.

Des d'abans del seu nomenament com a seu dels propers Jocs Olímpics, Barcelona està en obres. Places, accessos viaris, aparcaments, la Vila Olímpica del Poblenou, l'Anella de Montjuïc, els cinturons, el túnel del Tibidabo, tot canvia en qüestió de setmanes, de dies. Per a filmar-ho, Josep Clanchet i Emili Vendrell, de Clara Films.

Amb l'ajuda de diverses institucions relacionades amb les construccions olímpiques i de l'Ajuntament de Barcelona, en especial Vila Olímpica S.A, Clara Films treballa en la documentació i conservació de les imatges d'aquests moments que faran història.

—*Per què aquesta preocupació per conservar les imatges?*

—Considerem que d'aquí a uns anys serà meravellós poder reviure moments passats, tornant a veure els vells edificis, carrers o barris sencers que ja no hi seran. Tot això gràcies a un equip complet de documentació gràfica. Per aquí passen inclús periodistes de televisions estrangeres per documentar els seus programes amb les nostres imatges.

—*Quan va tenir la idea de crear aquest equip de treball?*

—Fa cinc o sis anys, quan Barcelona encara no havia estat nomenada. En aquells temps, recorda Josep Clanchet, l'Ajuntament començava a activar una sèrie d'obres viàries que haurien de transformar completament la ciutat: els nous cinturons, remodelació del Port i del front marítim, etcètera. Després de la concessió dels Jocs del 92, la veritat és que aquests projec-

Josep Clanchet i Emili Vendrell.

DOMENEC UMBERT

tes es van activar considerablement. En aquells moments, vam insistir en la necessitat de documentar aquests canvis urbans a partir de la constitució d'un banc d'imatges que recollís totes aquestes transformacions.

—*Quina és la vostra filosofia de treball? ¿Filmeu la fi dels treballs per poder comptar després els edificis que ja no hi són?*

—Filmar-ho tot. Tractem fonamentalment d'enregistrar l'abans dels enderroc, assevera Emili Vendrell, responsable de la realització dels documentals. Això inclou les construccions més representatives que hi havia, la manera de viure de la gent a través de les seves activitats, etc. També filmem les obres, les diferents fases de la construcció i els moments finals. A més, dispo-

sem de documentació complementària, com el material fotogràfic, plànols, etcètera. La presa d'imatges la fem en 3/4" U - matic d'alta banda.

—*¿Quins són els vostres reptes principals?*

—En primer lloc voldríem deixar clar que no ha estat un camí de roses, sinó que el procés de consolidació de Clara Films ha estat costós, tenint en compte els recursos humans que hem aconseguit d'agrupar. Ara som 15 persones, sense comptar uns 15 free-lancers més que contractem per necessitats de guió. El nostre finançament és totalment independent i, per tant, depenem dels encàrrecs que se'ns fan, ja siguin els institucionals, de les televisions, etcètera. Ara tenim més de 1.000 cintes enregistrades o un equivalent de 350 hores d'imatge, no està gens malament, ¿oi?

—*¿Què passarà després dels Jocs del 92, perquè està clar que les empreses olímpiques desapareixeran?*

—Voldríem convertir-nos llavors en l'embrió d'una videoteca a Barcelona. Realment, almenys fins ara, ens hem centrat en la documentació. Després del 92, ens agradaria que tot el que hem fet serveixi per a alguna cosa. L'Ajuntament hi té molt a dir en això. Seria força interessant poder seleccionar aquest material i copiar-lo en video-disc, un suport que sembla no tenir problemes de conservació. Al contrari, la imatge de vídeo i la de cinema tenen un temps de vida limitat. Estaria bé que tothom hi pogués tenir accés. Seria una videoteca pública.

Frederic Rovira/Jordi Jové